

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/64/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113223952
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1113223952.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Juraja Považana, v právnej veci žalobcu : G. O., B.. XX. X. XXXX, X. Y. XX, XXX XX Y., zastúpený JUDr. Dušanom Sitarčíkom, advokátom, Humenné, Staničná 11, proti žalovanému : IMMOSTATE, spol. s r.o., Bratislava, Ľubinská 18, IČO : 35 903 767, zastúpený LEGAL CARTEL, s.r.o., Bratislava, Ľubinská 18, IČO : 36 677 175, o zaplatenie 1.406,37 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. 11. 2015 č.k. 6C/95/2013 - 184, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.406,37 € s úrokom z omeškania 5,75 % ročne od 11. 3. 2013 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 84 € a trovy právneho zastúpenia v sume 2.235,12 €, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 7. 12. 2001 č.k. 11C/1303/01 - 10 bol žalobca zaviazaný na zaplatenie sumy 50.000 Sk spolu s 0,5 % úrokom z omeškania od 1. 7. 2000 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti a náhradu trov konania vo výške 2.500 Sk a trov právneho zastúpenia vo výške 3.600 Sk titulom neuhradenej pôžičky, na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 3. 6. 2000 uzatvorenej medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom. Pre prípad neplnenia riadne a včas bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému penále vo výške 0,5 % z omeškania za každý deň omeškania; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30. 1. 2002 a vykonateľnosť dňa 3. 2. 2002. Uznesením zo dňa 4. 3. 2013 č.k. 11C/1303/2001 - 8 súd na návrh žalovaného opravil I.výrok rozsudku doplnením úrokovacieho obdobia pri úrokoch z omeškania tak, že žalobca bol povinný zaplatiť žalovanému istinu spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,5 % denne z istiny. Predmetné uznesenie na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 25. 7. 2013 č.k. 16Co/104/2013 - 27 zrušil s tým odôvodnením, že pri rozhodovaní o návrhu na opravné uznesenie bolo potrebné sa vysporiadať s pôvodným návrhom na začatie konania a následne ustáliť, či išlo o chybu v písaní v zmysle § 164 O.s.p. Následne súd uznesením zo dňa 8. 4. 2014 č.k. 11C/1303/2001 - 39 návrh žalovaného na vydanie opravného uznesenia zamietol s tým odôvodnením, že rozsudok bol vydaný v súlade so žalobným návrhom, keď žalobca požadoval zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 0,5 % bez uvedenia úrokovacieho obdobia, pričom z analogickej aplikácie § 502 ods. 2 Obch.zák. vyplýva, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia. Z obsahu spisu exekučného súdu sp. zn. 12 Er/888/02, súd prvej inštancie zistil, že dňa 22. 3. 2002 exekučný súd vydal poverenie na vymożenie uloženej povinnosti, zaplatenia 50.000 Sk s 0,5 % úrokom z omeškania od 1. 7. 2000 do zaplatenia,

trov predchádzajúceho konania 3.600 Sk a 2.500 Sk a trov exekúcie. Uznesením zo dňa 21. 5. 2009 č.k. 12Er/888/02, súd pripustil zámenu účastníkov na strane oprávneného tak, že právny predchodca žalovaného z konania vystúpil a na jeho miesto ako oprávnený vstúpil aktuálny žalovaný. Uznesením zo dňa 28. 3. 2011 č.k. 12Er/888/2002 - 39, súd vyhovel žiadosti oprávneného na zmenu exekútora.

2/ Súd prvej inštancie ďalej dokazovaním zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10C/177/2010 sa žalobca domáhal určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke zo dňa 3. 6. 2010 v časti úrokov z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania, ktoré súd uznesením zo dňa 2. 2. 2011 č.k. 10C/177/2010 - 7 zastavil pre prekážku veci rozhodnutej. V potvrdzujúcom uznesení Krajský súd v Prešove dal podnet exekučnému súdu na zastavenie exekúcie v časti o vymáhanie sankcie nad 0,5 % ročne. Uznesením zo dňa 29. 11. 2011 č.k. 12Er/888/2002 - 51 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 8. 2012 č.k. 6Co/143/2012 - 95 súd vyhlásil exekúciu v časti o vymáhanie úroku z omeškania nad 0,5 % ročne za neprípustnú a zastavil ju; s odôvodnením, že exekúcia bola vzhľadom na chýbajúce úrokovacie obdobie, vykonávaná v širšom rozsahu, a to úrokov z omeškania vo výške 0,5 % denne. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 10. 2012. Uznesením zo dňa 1. 2. 2013 exekučný súd na základe záväzného právneho stanoviska Krajského súdu v Prešove v uznesení zo dňa 30. 8. 2012 č.k. 6Co/143/2012 - 95, ktorým zrušil uznesenie exekučného súdu o trovách exekúcie vypočítaných z pôvodne vymoženej sumy 6.761,55 € vo výške 1.882,97 € a nezohľadnil čiastočné zastavenie exekúcie, súd priznal súdnej exekútorke náhradu trov exekúcie vo výške 727,39 €. Zo spisu súdneho exekútora EX 227/2002 a oznámení súdneho exekútora súd prvej inštancie zistil, že pohľadávka žalobcu pozostávala z istiny vo výške 1.659,70 €, úroku z omeškania za obdobie od 1. 7. 2000 do 26. 7. 2006 vyčíslené vo výške 18.406,03 €, trov predchádzajúceho konania vo výške 82,98 €, trov právneho zastúpenia v predchádzajúcom konaní vo výške 119,50 €, poplatku za udelenie poverenia vo výške 16,60 € a odmeny exekútora, ktorá však v tomto konaní nie je sporovaná, pričom na účet exekútora bola v období od 30. 5. 2002 do 25. 3. 2011 poukázaná v celkovej výške 6.820,01 €. Zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 3. 6. 2000 medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom súd prvej inštancie zistil, že zmluva bola uzavretá medzi fyzickými osobami podľa § 657 a nasl. Obč. zák.; jej obsahom bolo poskytnutie finančných prostriedkov bez uvedenia účelu, vo výške 119.665 Sk na obdobie do 30. 6. 2000 so zmluvne dojednanou zmluvnou pokutou pre omeškanie s plnením vo výške 0,5 % denne z dlžnej sumy podľa § 544 a nasl. Obč. zák. (t.j. 598,32 Sk denne). Návrhom na začatie konania sa na Okresnom súde Humenné právny predchodca žalovaného domáhal od žalobcu zaplata istiny 50.000 Sk so zmluvným úrokom z omeškania vo výške 0,5 % z istiny od 1. 7. 2000, t.j. bez uvedenia úrokovacieho obdobia. Takto formulovaný petit bol súdom prevzatý do výroku rozsudku a následne v exekučnom konaní vydal súd poverenie súdному exekútorovi bez toho, aby sa náležite zaoberal otázkou jeho materiálnej vykonateľnosti v zmysle § 44 ods. 2 Ex.por. Súd prvej inštancie poukazoval na to, že v prípade neurčitého výroku je exekučný súd povinný vyzvať oprávneného na odstránenie väd postupom podľa § 43 O.s.p. resp. poskytnúť oprávnenému čas na podanie návrhu na vydanie opravného uznesenia, inak žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne a následne exekučné konanie zastaví, a to minimálne v rozsahu priznaných úrokov z omeškania. Uvedené pochybenia Okresného súdu Humenné zhojil krajský súd uznesením, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Humenné zo dňa 2. 2. 2011 č.k. 10C/177/2010 - 7, ktorým zastavil konanie o návrhu žalobcu na určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke v časti úrokov z omeškania pre prekážku veci rozhodnutej, rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 7. 12. 2001 č.k. 11C/1303/01 - 10, zaväzujúci žalobcu na plnenie, dal súčasne podnet exekučnému súdu na zastavenie exekúcie v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich 0,5 % ročne, s odôvodnením, že za stavu, keď vo výroku rozsudku nebolo vyjadrené kratšie úrokovacie obdobie, má sa za to, že rozsudok zaväzuje žalobcu na ročný úrok z omeškania, t.j. vo výške 0,5 % ročne. Ficcia ročného úroku v prípade pochybností, vychádzajúc z uznesenia Okresného súdu Humenné zo dňa 8. 4. 2014 č.k. 11C/1303/2001 - 39, je upravená v § 502 ods. 2 Obch. zák. Nie je však predmetom konania otázka nesprávne formulovaný petit. Bolo výlučne na žalovanom, aby v súvislosti s uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky na základe predložených dokladov a poskytnutých informácií s náležitou starostlivosťou zvažil eventuálne problémy, ktoré môžu z exekučného titulu vyplývať. Medzi účastníkmi neboli sporné skutkové okolnosti, ale právne otázky, či plnenie poskytnuté žalovanému ako oprávnenému v exekučnom konaní v širšom rozsahu, ako vyplýval z exekučného titulu, zakladá právo žalobcu ako povinného na vydanie bezdôvodného obohatenia a v nadväznosti na to, tiež otázka primeranosti penále vo výške 0,5 % denne dojednaného v zmluve o pôžičke; spornou bola aj výška prípadného bezdôvodného obohatenia a otázky nároku žalovaného na plnenie.

3/ Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukazoval na to, že bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu

alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Obč. zák.). Bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 Obč. zák.). Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (podľa súdu prvej inštancie v predmetnej právnej veci bola naplnená táto konkrétna skutková podstata bezdôvodného obohatenia) dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje právne účinky. Nepostačuje pritom zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené, bolo následne zrušené, resp. že došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve (uznesenie NS SR zo 4. 4. 2014, sp. zn. 7Cdo/85/2013, uznesenie NS SR z 28. 5. 2012, sp. zn. 7Cdo/ 60/2011, obdobne rozsudok NS ČR zo dňa 9. 6. 2011 sp. zn. 25Cdo/1186/2009). Výkladom možno vyvodiť, že plnenie poskytnuté v súlade s povinnosťou uloženou v právoplatnom rozhodnutí súdu nie je plnením bez právneho dôvodu alebo plnením z dôvodu, ktorý následne odpadol, a to až do chvíle, kedy bude rozhodnutie zrušené pre to, že nárok jedného z účastníkov voči ďalšiemu účastníkovi nemá oporu v hmotnom práve. V prejednávanej právnej veci sa tak stalo uznesením Okresného súdu Humenné zo dňa 29. 11. 2011 č.k. 12Er/888/2002 - 51 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 8. 2012 č.k. 6Co/143/2012 - 95, ktorým súd vyhlásil exekúciu v časti o vymáhanie úroku z omeškania nad výšku 0,5 % ročne za neprípustnú, na základe čoho odpadol do tej doby existujúci právny dôvod a predtým poskytnuté plnenie sa stalo bezdôvodným obohatením. Vyššie uvedenému posúdenie práv a povinností účastníkov nebráni ust. § 61 Ex.por. , ktoré svojou úpravou zákazu restitutio in integrum v exekučnom konaní sleduje iný účel a prioritizuje zásadne ochranu dobromyseľnosti tretej osoby, napr. vydražiteľa a nemôže sa dotýkať hmotnoprávných vzťahov vzniknutých z bezdôvodného obohatenia, pre vznik ktorého je bez významu, či bolo plnené dobrovoľne alebo na základe núteného výkonu rozhodnutia, argumentoval prvoinštančný súd. k námietke premičania vznesenej žalovaným dodal, že okamihom, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení je deň doručenia uznesenia Krajského súdu v Prešove, ktorým tento potvrdil uznesenie Okresného súdu v Humennom o čiastočnom zastavení exekúcie, t.j. najskôr dňom 30. 8. 2012, kedy bolo vydané a teda návrh na súd podaný dňa 12. 7. 2013 bol podaný v dvojročnej premičacej dobe na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 Obč. zák. Uplatnený nárok žalobcu tak v plnom rozsahu vyhodnotil ako dôvodný. Nakoľko povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie spočíva v platobnej povinnosti, ide o peňažný dlh, s ktorého riadnym a včasným nespĺnením vzniká nárok na úroky z omeškania. Súd prvej inštancie v danom prípade ustálil, že sa žalovaný dostal do omeškania odo dňa 11. 3. 2013, t.j. po uplynutí lehoty na plnenie stanovenej vo výzve žalobcu zo dňa 26. 2. 2013; žalovanému preto uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,75 % ročne z dlžnej sumy od 11. 3. 2013 do zaplatenia, podľa § 517 ods. 1 Obč. zák. , § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z.).

4/ rozhodnutie o trovách konania oprel súd prvej inštancie o ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, spočívajúcu v sume 84 € titulom uhradeného súdneho poplatku a v sume 2.235,12 € titulom trov právneho zastúpenia (podľa vyhl.č. XXX/XXXX Z.z. za celkom 7 úrokov právnej služby á 71,37 €, ďalej režijný paušál 2 x 7,81 €, 2 x 8,04 € a 3 x 8,39 €, ako aj cestovné náklady v cene cestovného lístka na rýchlik na trase V. - X. - V., lôžkový vozeň 2 x 59,76 € a 1 x cesta autom na trase V. - X. - V. v sume 235,50 €, ako aj náhradu za stratu času pri ceste vlakom na trase V. - X. - V., 32 polhodín á 13,40 €, t.j. cesta dňa 14. 11. 2014 v sume 428,80 € a cesta dňa 10. 4. 2015 spolu 32 polhodín á 13,98 € t.j. v sume 447,36 € a dňa 21. 9. 2015 pri ceste autom 26 polhodín á 13,98 €, t.j. v sume 363,48 €).

5/ Uvedený rozsudok napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalovaný, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu zamietne. Odvolanie podal žalovaný z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v odvolaní namietal, že aj v danom prípade je nutné prihliadať na ust. § 61 Ex.por., ktoré zakazuje restitutio in integrum v exekučnom konaní. Svoj názor podporil poukazom na uznesenie ÚS SR z 3. 5. 2011 sp. zn. III. ÚS 41/2011 - 31 v odôvodnení ktorého sa uvádza : „...že vymožením pohľadávky jej príslušenstva a trov exekúcie dochádza ku skončeniu exekučného konania a že v

dôsledku uplatňovania zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu nemožno už tento zákonný dôsledok zmeniť...Vzhľadom na to, že v uvedenom prípade bolo zistené, že do vydania tohto nálezu došlo ku skončeniu exekučného konania vedeného proti sťažovateľke, preto v tomto konaní ústavný súd popri vyslovení porušenia základného práva sťažovateľky zrušil nezákonné rozhodnutie okresného súdu a návrhu na vrátenie veci na ďalšie konanie okresnému súdu nemohol vyhovieť.“ Žalovaný ďalej trval na tom, že je dôvodná ním vznesená námietka premlčania uplatneného nároku v konaní, keď uviedol, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým a preto sa premlčuje podľa § 100 ods. 1 Obč. zák. pričom je pre toto právo ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a to aj napriek tomu, že ešte plynie druhá premlčacia doba. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je určený okamihom, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, v podstate ide o okamih splnenia všetkých predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Pri postupnom pokračujúcom získavaní majetkových hodnôt je nutné z hľadiska premlčania za samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia považovať nároky, ktoré vznikli zo samostatných oddeliteľných prípadov bezdôvodného obohatenia, aj keď ide o rovnaké subjekty a rovnaké skutkové podstaty zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie. Na uplatnenie každého takéhoto nároku začína plynúť premlčacia doba osobitne. Ak však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než objektívne premlčacie doby. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Preto ani subjektívna doba nemôže začať plynúť skôr, než vznikne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa týka. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslené v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Žalovaný je vzhľadom na uvedené názoru, že k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, a teda aj k začatiu plynutia objektívnej premlčacej doby, došlo už okamihom, pripísania jednotlivých platieb v prospech účtu súdneho exekútora, s tým, že tieto platby treba posudzovať ako samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Od objektívnej premlčacej doby treba odlišovať subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť okamihom, keď sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení, ergo okamihom, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 8. 2012 sp. zn. 6Co/143/2012 - 95, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Humenné zo dňa 29. 11. 2011 sp. zn. 12Er/888/2002 - 51. Súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal so žalovaným vznesenou námietkou premlčania vo vzťahu k plynutiu oboch premlčacích lehôt, tak objektívnej ako aj subjektívnej, keďže je zrejmé, že pri nárokoch na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom platieb pripísaných v prospech účtu súdneho exekútora za obdobie od 30. 5. 2002 do 29. 6. 2010 už uplynula objektívna premlčacia doba. Žalovaný ďalej osobitne nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o trovách konania. V prípade trov právneho zastúpenia namietal ich výšku, ktorá je zjavne neprimeraná výške uplatnenej pohľadávky, s poukazom na ust. § 150 ods. 2 O.s.p. tiež namietal, že sa nejedná o trovy účelne vynaložené, a to v súvislosti so skutočnosťou, že žalobca si na svoje zastupovanie zvolil advokáta z úplne opačného konca republiky. Poukazoval na to, že prostriedky vynaložené na presun advokáta cez celú republiku v situácii, keď len v mieste prebiehajúceho konania pôsobia desiatky advokátov, nie sú v danej situácii potrebné na účelné bránenie práva, tak ako to má na mysli ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a účastník si ich má znášať zo svojho. Žalovaný si záverom uplatnil právo na náhradu trov konania.

6/ Na odvolanie žalovaného sa písomne vyjadril žalobca tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť v celom rozsahu, zároveň žiadal priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca vo vyjadrení označil námietku žalovaného, týkajúcu sa ust. § 61 Ex.por. za irelevantnú, nakoľko nemožnosť navrátenia do pôvodného stavu sa týka len výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti resp. predajom veci. Uznesenie US SR, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje, si nesprávne vykladá. Nedôvodná je aj námietka premlčania, na ktorej žalovaný zotrváva, keď tvrdí, že k začatiu plynutia objektívnej premlčacej doby došlo už okamihom pripísania jednotlivých platieb v prospech účtu exekútora. Žalobca v tejto súvislosti zdôraznil, že obohatila sa nie súdna exekútorka, ale žalovaný. Až nadobudnutím právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Prešove t.j. odo dňa 24. 10. 2012 sa žalobca dozvedel, že sa oprávnený na jeho úkor obohatil, s tým, že o skutočnosti, o koľko sa žalovaný obohatil, sa žalobca dozvedel až z rozhodnutia Okresného súdu Humenné o určení výšky odmeny súdneho exekútora, pretože dovtedy nebolo možné ustáliť v akej výške sa obohatil súdny exekútor a v akej výške sa obohatil žalovaný ako oprávnený. Nakoľko premlčacia doba na vydanie bezdôvodného

obohatenia je dvojročná, pričom jej začiatok je určený podľa ust. § 107 Obč. zák., má žalobca za to, že nárok žalobcu nie je premlčaný, pretože žaloba bola podaná na súde v zákonom stanovenej dvojročnej lehote. Rovnako tak sa žalobca stotožnil aj s rozhodnutím súd prvej inštancie o trovách konania. Právny zástupca žalobcu nezneužil právo na zastupovanie s úmyslom vytvárania ľahkého a neodôvodneného zisku na úkor protistrany. Svedčí o tom aj email zo dňa 2. 9. 2015, na ktorý žalovaný nereagoval, resp. po telefonickom rozhovore návrh zamietol a tiež skutočnosť, že žalobca súhlasil s konaním pojednávania dňa 30. 11. 2015 bez jeho prítomnosti aj bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, z dôvodov hospodárnosti konania.

7/ Ďalšie podania zo strany žalobcu či žalovaného vykonané neboli.

8/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9/ Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pre dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP (v celom rozsahu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania), rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP; odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11/ Podľa § 61 Exekučného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom období), navrátenie predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

12/ Žalovaný sa v odvolacom konaní bránil poukazom na ust. § 61 Exekučného poriadku a v ňom vyjadrenú zásadu, že stav navodený exekučným konaním nemožno vrátiť späť. Problematike súvisiacej s aplikáciou cit. ustanovenia sa venoval Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 M Cdo 5/2008 zo dňa 14. 10. 2008, v ktorom dospel k záveru, že zásada, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku), znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté. Uvedená zásada však nevylučuje, aby za podmienok stanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu tak z ustanovenia §61 Exekučného poriadku nemožno vyvodzovať, že by za podmienok stanovených zákonom nebolo možné dosiahnuť nápravu nesprávností rozhodnutí, vydaných v exekučnom konaní; táto sa ale môže týkať výlučne účastníkov exekučného konania (oprávneného a povinného), tiež sa jej nemožno domáhať v exekučnom konaní, ale iným postupom, ako je tomu práve v prejednávanej právnej veci. Ust. § 61 Exekučného poriadku je právnou úpravou, ktorá slúži na ochranu tretích osôb, ktoré mohli v exekučnom konaní nadobudnúť vlastnícke práva k postihnutým veciam (napr. vydražiteľia), nemožno ju ale chápať ako prekážku brániacu náprave prípadných chybných rozhodnutí či postupov, ku ktorým došlo v exekučnom konaní. Uvedenú argumentáciu žalovaného v odvolaní tak odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

13/ Podľa § 107 ods. 1 Obč. zák. právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

14/ Podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

15/ Podľa § 451 ods. 1 Obč. zák. kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

16/ Podľa § 451 ods. 2 Obč. zák. bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho úkonu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17/ Súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil žalobcom uplatnené právo ako právo na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, z dôvodov, tak ako ich rozviedol vo svojom rozsudku, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd stotožnil, a preto na tieto v podrobnostiach odkazuje. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal opodstatnenosťou žalovaným vznesenej námietky premlčania a dospel k záveru, že k premlčaniu práva, ktoré si uplatnil žalobca, nedošlo; žalobca si právo na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil včas. Aj tento zver považuje odvolací súd za správny.

18/ Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ku ktorému dochádza tým, že jeden z účastníkov dostal majetkové hodnoty plnením, na ktoré v dobe jeho poskytnutia neexistoval žiadny právom stanovený dôvod. Týmto dôvodom môže byť napr. dohoda účastníkov, povinnosť vyplývajúca zo zákona či z právnej skutočnosti a pod. Ide o prípady, pri ktorých

právny dôvod k okamihu plnenia vôbec neexistoval. Plnenie tu môže spočívať v tom, že sa poskytla nejaká vec (peniaze), postúpila pohľadávka, zriadilo právo, vykonala nejaká práca atď. bez toho, aby na to existoval právny titul. V zmysle ustálenej súdnej praxe, ak ide o peňažné plnenie, jeho poukázaním na účet prostredníctvom peňažného ústavu, je „plnením“ okamih, keď bola suma poukázaná na účet „obohateného“.

19/ V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je všeobecne ustanovená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna a objektívna premlčacia doba. Jej začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia - dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná v prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého z nebanlivosti alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť sa potrebné skutočnosti dozvedieť už skôr. Z ust. § 107 ods. 1 Obč.zák. totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. V prípade začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1 Obč. zák.) vychádzal súd prvej inštancie z momentu, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Prešove (č. k. 6Co/143/2012 - 95), ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Humenné o čiastočnom zastavení exekúcie (zo dňa 29. 11. 2011 č.k. 12Er/888/2002 - 51), t.j. začiatok plynutia tejto premlčacej doby určil dňom 30. 8. 2012 a keďže žalobu podal žalobca na súde dňa 12. 7. 2013, podal ju v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Obč. Zák., t.j. z hľadiska subjektívnej premlčacej doby si právo uplatnil včas.

20/ Žalovaný vo svojom odvolaní trval na námietke premlčania uplatneného práva z dôvodu márneho uplynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 2 Obč. zák., keď dôvodil, že počiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby je nutné stanoviť od okamihu pripísania jednotlivých (zkekvkovaných) platieb v prospech účtu súdneho exekútora, pričom tieto platby treba posudzovať ako samostatné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby treba posudzovať u každej jednotlivéj platby samostatne. V súdnej právnej veci z vykonaného dokazovania vyplýva (č.l. 160, 163, 164 spisu), že žalobcovi boli ako povinnému v exekučnom konaní exekvované platby súdnym exekútorom mesačne, z jeho príjmu; zkekvkované mesačné platby boli pripisované na účet súdneho exekútora, ktorý ich však následne nepoukázal oprávnenému v exekučnom konaní, t.j. žalovanému, v mesačných intervaloch, ale tieto poukázal žalovanému v troch hromadných splátkach, a to dňa 30. 9. 2009 suma 1.690 €, dňa 2. 9. 2010 suma 1.100 € a dňa 15. 2. 2011 suma 306,37 €. Odvolací súd považuje za správny argument žalovaného, že začiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 2 Obč. zák.) je nutné počítať osobitne u každej jednotlivéj platby, na rozdiel od žalovaného je ale názoru, že tento začiatok je potrebné počítať nie od strhnutia každej jednotlivéj mesačnej platby žalobcovi, ale až od poukázania každej jednotlivéj z vyššie označených troch „hromadných“ platieb, ktoré súdny exekútor poukázal žalovanému (ako oprávnenému), nakoľko ich strhnutím žalobcovi z príjmu ešte ku vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nedošlo; ku vzniku bezdôvodného obohatenia mohlo dôjsť až ich poukázaním na účet žalovaného. Začiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby tak bolo nutné počítať samostatne od 30. 9. 2009 (prvá splátka), v prípade druhej splátky od 2. 9. 2010 a v prípade tretej splátky od 15. 2. 2011. Nakoľko žalobu podal žalobca na súde dňa 12. 7. 2013, je zrejmé, že trojročná objektívna premlčacia doba uplynula žalobcovi márne v prípade prvej splátky vo výške 1.690 € poukázanej žalovanému dňa 30. 9. 2009, z ktorého dôvodu si žalobca plnenie vo výške 1.690 € ani neuplatňoval; v prípade ďalších dvoch splátok poukázaných žalovanému dňa 2. 9. 2010 (suma 1.100 €) a dňa 15. 2. 2011 (suma 306,37 €) trojročná objektívna premlčacia doba žalobcovi márne neuplynula, a teda sumu 1.406,37 € titulom vydania bezdôvodného obohatenia (1.100 + 306,37 = 1.406,37 €) si žalobca uplatnil včas. Námietka premlčania uplatneného práva z dôvodu márneho uplynutia objektívnej premlčacej doby vznesená žalovaným preto ani podľa názoru odvolacieho súdu nebola opodstatnená.

21/ Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd námietky žalovaného týkajúce sa priznania náhrady trov konania, osobitne trov právneho zastúpenia žalobcovi; tieto spočívali v tom, že žalobca si zvolil na svoje zastupovanie v konaní právneho zástupcu ktorého sídlo kancelárie je značne vzdialené od sídla prvoinštančného i odvolacieho súdu, na ktorých konanie prebieha, čo navyšuje náklady zastúpenia advokátom. Odvolací súd k tomu uvádza, že bolo právom žalobcu slobodne si zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať, pričom sídlo kancelárie zvoleného zástupcu nemôže klienta v jeho voľbe zásadne limitovať; rozhodujúci pre voľbu zástupcu je vždy vzťah dôvery klienta k zástupcovi.

Žalobca a žalovaný sú v spore v kontradiktórnom postavení, v ktorom každá zo strán háji navzájom protichodné záujmy. Úspech jednej strany je zároveň neúspechom tej druhej, pričom by bolo v rozpore s civilným procesným právom, pokiaľ by procesné právo nepriznalo úspešnej strane v spore náhradu tých nákladov, ktoré bola nútená vynaložiť na dôvodné bránenie svojho práva, do ktorého iný (žalovaná strana) zasiahla. Preto odvolací súd neposúdil žalobcovi priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (vrátane cestovných nákladov) ako vynaložené neúčelne, ani za prejav zneužitia práva na zastúpenie advokátom.

22/ Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP), včítane vecne správneho rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

23/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).